

תל-אביבי, בו מוצגים לאתרונה הטובים שבסרטים. עד כמה שהסרט יהיה מעניין, כל העיניים יופנו אליו בבת-אחת. שאגה צורמת כמו שפולט כל מושב באותו אולם, יכולה לבוא רק משער טירה-אנגלית, כ" שהרוחות יוצאות לפוש קימעה למשבר-רוח של חצות.

ריצפת רוב האולמות אינה משופעת, או שהשיפוע הדל, מספיק אמנם לגילגול בק-בוק, אך תרומתו אפסית לראיית המסך. אורגד ורדימון, מתרץ את השיפוע הלוקי באלנב, ביציע. "אם היינו משפעים יותר, או תיקרת היציע היתה מסתירה לצופים באולם." הסיבה ישנה, אך המסך עדיין בל-תי נראה.

הכיסאות באולמות רבים מסודרים אוויר לית זה מאחורי זה. אם הרעיון היה לגי רום לצופה אחד שיסתיר ברעמתו את מלוא המסך לצופה שמאחוריו, הרי שהור שג במלואו.

וכשנדלק האור בהפסקה מיתגלה החורר בן במלוא מערומיו. ארטיק, מסטיק, שוקר לדי, הכל בעיטה אחת, דבוק ומרוח לריצי פת האולם.

„מי פוחד היום

מסדרנים?*

ב כוץ. המסך הקטן הכניס נוקי-אאוט ל-מסך הגדול, ועוד אגרופו טווי. אך האם זו הסיבה להמאים על הקהל עוד יותר את בית-הקולנוע?

הנושאים בנטל התשובה לשאלה זו, הם בעלי-בתי-הקולנוע, אשר מקיימים אמנם מעת לעת שביתת אהרה באולמותיהם, אך אף שביתה מכל אלה לא נועדה לבעור

מושבים אחת לשנייה הגיוני, שם אין צורך לקפץ משורה לשורה מעל לראשי הצופים, כספורט הישראלי המקובל. שם גם לא נשאר האולם מסונף בסוף הקרנת הסרט.

שאינם בכלל, על כל פנים לא כאשר זקור קים להם, אך רבים מאלה הנמצאים, עור לים בצעקות הכיוון שלהם, על מיטב גבר-ברי השורות הראשונות. גם אם נובע הדבר מנכות-ראש, אין בכך כדי להמעיט בגודל הרעש.

ורדימון, נכה צה"ל בעצמו, ידע לא אחת את תוצאות הביריונות. "היתה תקופה שהיו עוקרים לי שורות שלמות של מור-שבים, כמה חברה היו מתיישבים על שור-רה אחת ולוחצים ברגליים על השורה ה-שנייה, עד שזאת היתה נשברת ויוצאת מהריצפה. עד שנת '62 החוקתי נגר מיוחד שהיה אחראי על המושבים. אחרי-כך תפשי תי פאטנט וחיוקתי את המושבים לאורך, במקום לרוחב והחבלות נפסקו."

שוטרים באים

אחרי הסרט

ב עיגום הגדול החליטו להילחם בטל-וויזיה בכליה שלה. מה מעניק המכ"שיר? נוחות מכסימלית. סרט-קולנוע ב-ביתך המוגן, למה לא לקחת עיקרון זה ולנסות להעביר חלק ממנו לאולם. גל של בתי-קולנוע חדשים שוטף את אירופה. בתקופה בה נסגרו בישראל 50 בתי-קולנוע (השנה האחרונה), ניבנו שם עשרות אור-למות המצויידים בכל חידוש אפשרי, כדי להנעים את שהותו של הצופה בסרט.

ובארץ — המשובח שבסרטים מאבד חצי מערכו כשהוא מוצג באחת מאורות-ההק-רנה של תל-אביב.

על כך עונה ורדימון: „בשביל מי? בשי-ביל הואנדאליים שהרסו לי תשעה מושבים (המסך בעמוד 44)

בלונדון בית-קולנוע זה מוצב בתחנה-המרכזית בלונדון, משהו מעין קולנוע „מרכז" תל-אביבי, אבל איזה הבדל! האולם קטן, אינטימי, מרווח, המרחק בין שורת

לפשוט את חולצתו ולשבת ערום באולם. אוירה של פורקן והשתור-ללות מלווה את הצופה מן הרגע שבו הוא עומד בתור לקניית כר-טיס, נכנס לאולם הקולנוע וצופה בסרט שמוקרן על-גבי המסך.

בתל-אביב אולם קולנוע תל-אביבי, רעש, שריי-קוּת, צריחות-כיוון מקצה אולם אחד למישנהו. הצופה שבמרכז מרגיש עצמו כה בנוח, עד שאינו מהסס

שבאולם. נוסף לביריונות הנחותה, זו של מכות אגרופים והתנכלויות, קיימת גם ביר-יונות הסדרנים והקהל הרחב. אנשים התרגלו אליה כל-כך, עד כי רבים אינם מייחסים לה חשיבות. הם רואים ב-חבורה מכובדת של מבוגרים צפון-תל-אביב-ביים, שנכנסים לאולם לאחר תחילת הסרט, כשהם ממשכים עדיין בקוליקולות את הוויכוח מאז החניית המכונית, תופעה שיש להסתגל אליה.

אך למה? בארצות-הברית פועלים עש-רות בתי-קולנוע מכובדים המציגים כמשך כל היום. איש אינו נכנס להצגה כזאת בשעה מסוימת. אדם נכנס לאולם כ-שהסרט כבר בעיצומו ובכל זאת כניסתו אינה מורגשת.

למה לא יוכלו אותם מאחרים ישראל ליים, לכפוף מעט את קומתם. להוריד קימ-עה את הסוף, לתת קצת כבוד לצופה שכבר יושב וחווה בסרט?

בגישה ביריונית של הם ואפסם עוד, מפריעים רבים מאלה שמתריעים השכס והערב על ביריונות משתוללת בבתי-הקול-נוע.

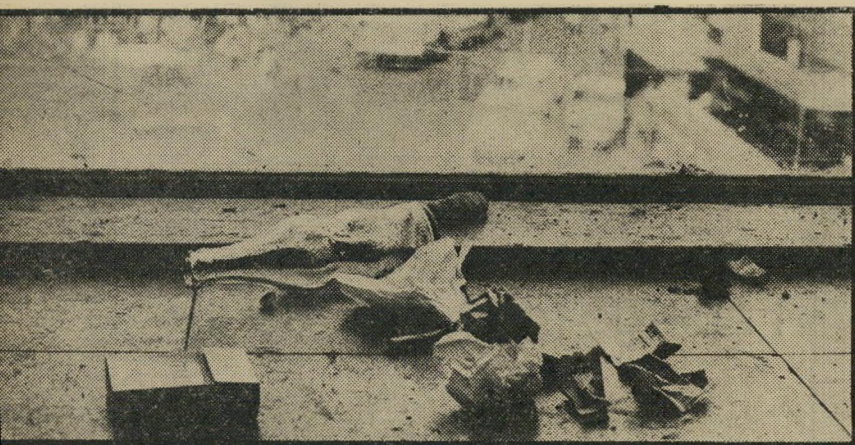
ובאשר לסדרנים — נכון שיש כאלה

הביריונות מן האולם, או להגדלת נוחותו של הצופה בסרט. ללא יוצא מן הכלל ניעדו השביתות עד היום, להגדיל את הכ-נסותיהם של הבעלים ממכירת כרטיסים. אורגד ורדימון, צבר, דור שיש, בן 32, שאביו היה ממניחי היסוד לענף-הקולנוע בארץ, מודע היטב לכל הרע. קצת יותר קשה לו למצוא דרכים לתיקונו.

„איך יתכן שלא תהיה ביריונות בקול-נוע, אם אין סדרנים?" הוא שואל, „מה שיש לנו זה נכים — נכים קשים, או זקנים בגיל הפנסיה שקיבלנו מהלישכה. אני זוכר שהייתי ילד, או הפחד הגדול ביותר שלי היה הסדרן הז'לוב של בית-העם. מי פוחד היום מסדרנים?"

ורדימון מצא אמנם שיטה. הוא אינו מור-כן לקבל נכירגפיים בלבד לעבודה. „אני מקבל חלק נכירגפיים וחלק נכירראש. ה-שיקול פשוט. נכירראש הם אמנם יותר עצבניים ופחות מגוממים ביחסים עם הקהל, אבל בשביל זה הם יכולים עדיין להפגין נוכחות פיזית כלפי ביריונים. נכירגפיים זה לדיבורים בלבד."

בשיטתו זו מתעלם ורדימון מן העובדה כי סדרניו נכירראש, הם גורם בביריונות

טינופת מילה זו ותמונה זו ממצות את העוזבה השוררת כיום ברבים מאולמות הקולנוע של ישראל. זוהי חזית הזכוכית של בית-קולנוע הממוקם בתחנה המרכזית בתל-אביב. הוא אינו נחשב לעילית שבבתי-הקולנוע, אך העוזבה בו יכו-לה לעמוד בכבוד בכל תחרות אשפה: שיברי בקוקים, טפיפות שילגונים ושיורי אוכל.